

Nr 254.

Av herr **Norling**, om befrielse i vissa fall för församling, som anslutit sig till kyrklig samfällighet, från skyldighet att utse egna kyrkofullmäktige.

I det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget till Lag om församlingsstyrelse stadgas (kap. 1 § 1) att när två eller flera församlingar eller delar av församlingar förenats till en kyrklig samfällighet, skall med avseende å vårderna om gemensamma angelägenheter, i den mån ej annat är föreskrivet, i tillämpliga delar gälla vad i lagen stadgas om församling.

Sammanställer man denna bestämmelse med vad som stadgas i kap. 1 § 4, inses lätt att fara för överorganisation kan uppkomma inom sådana församlingar, som visserligen funnit det ändamålsenligt att ansluta sig till kyrklig samfällighet, men dock önskat förbehålla sig rätten att självständigt handlägga vissa av de kyrkliga angelägenheter samt ärenden rörande folk- och fortsättningskoleväsendet” som i lagen (kap. 1 § 2) angivas.

Den så att säga normala anordningen torde bli, att samfälligheten väljer kyrkofullmäktige i överensstämmelse med de föreskrifter, som det enligt kap. 3 § 1 mom. 2 ankommer på Konungen att meddela, varjämte varje i samfälligheten ingående församling väljer kyrkofullmäktige för handläggning av sådana angelägenheter som icke äro gemensamma.

Man kan ju tänka sig fall, då en dylik anordning måste betraktas som praktisk och ändamålsenlig. Regeln torde dock bli, att samfälligheten övertager bestyret med flertalet angelägenheter som avse vårderna av församlingarnes ekonomi, men att församlingarne förbehålla sig rätten att självständigt handlägga ärenden, som avse exempelvis vidmakthållandet av ordning under gudstjänsten, åtgärder till främjande av församlingsvårderna o. s. v. Det kan ju även tänkas, att de särskilda församlingarne önska självständigt handlägga ärenden rörande förvaltning och användning av fondmedel samt angående diakoniväsen och annan kyrklig barmhärtighetstjänst. I sådana fall, då fördelningen av ärendena emellan samfälligheten och de enskilda församlingarne skett ungefär efter här angivna grunder, synes det knappast föreligga fullgoda skäl att jämväl för de enskilda församlingarnes vidkommande stadga skyldighet att utse kyrkofullmäktige, i synnerhet som det måste anses självklart, att just frågor om församlingsvård och diakoniverksamhet utgöra en grupp av ärenden som väl ägnar sig för handläggning under förbehållanden som möjliggöra, att församlingsbornas personliga intresse får komma till uttryck.

Det torde inom kyrkligt intresserade kretsar vara en tämligen allmänt för-

härskande mening, att kyrkofullmäktigeinstitutet bör komma till användning endast i sådana fall då det med oomtvistligt fog kan förutsättas, att verkligt behov av ett representativt system föreligger. Att besvara väljarekåren med val av kyrkofullmäktige även i sådana fall, då fullmäktige knappast få någon uppgift att fylla, kan näppeligen vara riktigt.

I det nu föreliggande lagförslaget ingår stadgande, som bemyndigar Kungl. Maj:t att meddela sådana särskilda föreskrifter, som kunna finnas erforderliga ifråga om "tillämpningen av denna lag med avseende å kyrklig samfällighet eller beträffande handläggning av ärenden, som äro gemensamma för två eller flera församlingar". Med hänsyn till vad som förut anförts i denna motion, måste man beteckna det som önskvärt, att bestämmelser inarbetas i lagen, som bemyndiga Kungl. Maj:t att i särskilda fall meddela församling befrielse från skyldigheten att utse kyrkofullmäktige.

Jag tillåter mig därför föreslå,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts förslag till Lag om församlingsstyrelse, att församling, som anslutit sig till kyrklig samfällighet, må, därest Kungl. Maj:t finner skäl därtill föranleda, kunna befrias från den församlingen annars åliggande skyldigheten att utse egna kyrkofullmäktige för handläggning av sådana kyrkliga angelägenheter, som icke enligt den träffade överenskommelsen skola vårdas av samfälligheten.

Stockholm den 7 mars 1930.

N. S. Norling.